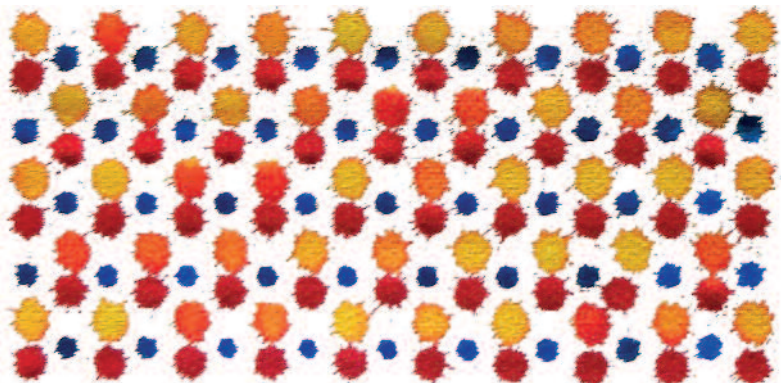

Jaume Pont

**Dilluns
de poesia
a l'Arts
Santa
Mònica**

**Presentació
de Jaume C. Pons Alorda**

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Jaume Pont (Lleida, 1947) és autor de *Límit(s)* (1976), *Els vels de l'eclipsi* (1980), *Jardí bàrbar* (1981), *Divan* (1982), *Raó d'atzar. Poesia 1974-1989* (1990), *Vol de cendres* (1996), *Llibre de La Frontera* (2000), *Enlloc* (2007), l'antologia d'autor *L'altra llum* (2014) i *Càntic d'ombres* (2017). Nou dels seus llibres de poemes han aparegut a França en traducció de François-Michel Durazzo. La seva poesia ha estat traduïda a una vintena de llengües. Ha merescut els premis de poesia Carles Riba, Vicent Andrés Estellés, Nacional de la Crítica i Serra d'Or, aquest darrer per dues vegades. L'any 2012, a París, li va ser atorgat el premi europeu "Virgile" de poesia en reconeixement a la seva trajectòria poètica. La poesia de Jaume Pont, arrelada a les contradiccions existents entre paraula, temps, amor i mort, constitueix una recerca insistent de les claus metafísiques de la condició humana.

Jaume Pont, portent poètic

Jaume C. Pons Alorda

Aquest és un acte molt especial, no només perquè tenim la immensa sort que un artista de la paraula de mida titànica com Jaume Pont ens pugui oferir un recital únic, sinó també perquè existeix la voluntat de voler dedicar aquesta trobada entre amants de la poesia a la Maria Jesús Cabau, companya vitenca de Pont durant més de quatre dècades i que ens va deixar el passat mes de setembre. A ella van dedicades, doncs, aquestes paraules i aquests poemes. És també necessari donar les gràcies a Lluís Calvo, que ens va convidar fa gairebé un any, i a l'equip d'Arts Santa Mònica, sobretot a Cinta Massip, per ajudar-nos en tot l'aspecte organitzatiu. També a la Institució de les Lletres Catalanes pel seu pes a l'hora de mantenir programes i esdeveniments d'aquesta mena en què la poesia catalana pugui ser la màxima protagonista. En un món cada vegada més capitalista i neoliberal, cada vegada més obscur i perdut com el nostre, és important recordar la fonda utilitat de coses aparentment inútils, sols aparentment, com la poesia.

Perquè dedicar la vida a la poesia pot semblar un disbarat. Però, quan hi penses una mica, aconseguixes descobrir que per a persones com Jaume Pont, o potser persones com vosaltres i com jo, i per això ens trobem aquí, la poesia és un fonament vital, una estructura que ajuda a organitzar l'existència, un motiu de passió i d'exaltació, és a dir, una raó potser atzarosa però eminentment clau per a l'ésser humà que mira més enllà de la superfície i s'endinsa en l'ànima de les coses. I, sense cap mena de dubte, i aquesta vesprada serà especialment útil per constatar-ho amb més decisió que mai, Jaume Pont ha consagrat la seva vida a la poesia. I, en correspondència, la poesia ha consagrat Jaume Pont. Si en aquesta presentació enumero els punts essencials de la vida, l'obra i miracles de Jaume Pont no és només perquè en vulgui fer un panegíric just, que també, sinó perquè tinc la certesa que Pont ha construït una trajectòria coherent, marcada per una sèrie de facetes complementàries entre elles que han acabat convertint la seva tasca en un cúmul orgànic i, sobretot, de gran qualitat humana i creativa.

Jaume Pont és una de les figures fonamentals de la generació poètica dels anys 70, no només com a integrant insigne, sinó també perquè n'ha estat un dels màxims difusors. Seu és el volum *La nova poesia catalana. Estudi i antologia* (Edicions 62, Barcelona, 1980), en col·laboració amb Joaquim Marco, i que va acabar esdevenint un dels reculls fundacionals i més rellevants dedicats a aquesta dècada prodigiosa de noves veus que varen

eclosionar amb radicalitat contra l'obscur règim feixista de la dictadura de Franco talment una bomba de vida. Amb tanta radicalitat que es podria dir que aquesta tropa de joves d'aleshores va voler recuperar el temps perdut i, en menys d'una dècada, fer esclatar els estrictes motlles de la poesia catalana d'aleshores a través dels recursos més extrems de les avantguardes europees, unint en un mateix doll una tradició no prou reconeguda fins aleshores amb les formes més originals i vives del panorama mundial. Bona mostra d'aquesta rebel·lia són els llibres de poesia de Jaume Pont *Límit(s)*, *Els vels de l'eclipsi* i *Jardí bàrbar*, que varen veure la llum en col·leccions emblemàtiques de l'època com l'editorial Llibres del Mall i la col·lecció Llibres de l'Escorpí. En aquesta trilogia iniciàtica, la poesia de Pont beu clarament de l'hermetisme francès, utilitza imatges gairebé surrealistes d'alt impacte estètic, i acaba confegint un mosaic delirant en què les forces tremebundes d'Eros i Tànatos administren una cosmogonia pròpia.

En aquest sentit, la poesia de Jaume Pont es pot entendre com una baula entre l'antigor i el futur però també entre la realitat i el desig, és a dir, la quotidianitat i l'impossible. Cada llibre de Pont no és només un poemari ben estructurat i ben treballat, en què els mots es destil·len fins a arribar a segregar la seva essència i la seva autenticitat, és també una investigació formal, una recerca meditativa, una oportunitat per a la sorpresa i, finalment, un meravellós esclat de totes les possibilitats extraordinàries del llenguatge. No és estrany, doncs,

que Jaume Pont sigui un dels més destacats experts en l'obra de Carlos Edmundo de Ory i el Postismo, un moviment espanyol d'avantguarda de la postguerra. Pont també és un gran investigador de la literatura fantàstica del segle XIX i de la poesia catalana del segle XX. I part de fantasia, o de desafiament de la realitat més aviat, tenen els seus poemes, a mig camí entre el simbolisme més exacerbant i el lirisme trencadís d'uns versos que implosionen amb la força escrutadora de la revelació.

Dic desafiament de la realitat amb convenciment, ja que un dels seus llibres més celebrats, i originals, el *Llibre de la Frontera*, és una antologia apòcrifa i genial que dissectiona el substrat aràbigu-andalusí i porta aquesta tradició molt més enllà que un volum seu anterior, *Divan*, d'una potència sensual fora mida. Llegint Jaume Pont es té la certesa que la realitat és molt més estranya, molt més escruixidora, molt més especial del que ens volen fer creure, i que més enllà de la superfície rau el fruit d'una consciència molt més rica i plena, i que és la poesia l'instrument primordial d'aquest descobriment. I a partir d'aquesta certesa és quan alguns dels seus llibres han assolit les cotes més altes, és el cas de *Raó d'atzar*, que recull la seva obra poètica entre els anys 1976 i 1989; de *Vol de cendres*, duríssim testimoni de la mort del pare; d'*Enlloc*, poemari que parla de la salvatge solitud a la qual s'exposa el subjecte autènticament poètic; de *Càntic d'ombres (Renga)*, prova irrefutable de com el vers del poeta arriba a un punt de contenció sublim per tal d'oferir més significats que mai i una nova passa enllà

en la seva recerca vers el món oriental; i del darreríssim i inèdit *Mirall de negra nit*, volum que sens dubte marcarà un abans i un després en la vida i l'obra de Jaume Pont pel punt de separació que marca amb foc i sang la pèrdua de la persona estimada, i del qual Pont llegirà alguns poemes en absoluta primícia ara mateix.

Tres punts més vull subratllar en la seva ampla i destacada biobibliografia. El primer és la importància d'una antologia d'autor com fou *L'altra llum*, que recull poemes d'entre els anys 1986 i 2011 i marca una nova etapa amb Pagès Editors, que a partir de la publicació del volum inicia una recuperació sistemàtica d'antologies d'autor que ens permeten veure panoràmicament el seu desenvolupament. El segon és el caràcter generós de Jaume Pont, que s'encarrega de donar sortida a volums introbables com contes rars i oblidats, relats d'Antonio Ros de Olano, poemes de Carlos Edmundo de Ory o obres poètiques de gent desapareguda massa aviat com el cas de l'amic Jordi Jové, en col·laboració amb Pere Rovira. El tercer és la capacitat de treball d'una persona que, més que ningú, ha donat veu als poetes de les terres de Ponent, i prova d'això és la portentosa antologia *Poetes de Ponent*, en col·laboració amb Jordi Pàmias, de gairebé mil pàgines, i que acaba de veure la llum, i que ofereix un testimoni immillorable, que va de la Renaixença als nostres dies, de totes les veus poètiques d'aquest territori no prou tingut en compte.

Pel que fa a premis i reconeixements, Jaume Pont ha aconseguit el Premi Vicent Andrés Estellés de poesia en

els Premis Octubre; el Premi de la Crítica Serra d'Or de poesia en dues ocasions; el Premi Nacional de la Crítica de poesia; el Premi Carles Riba; el Premi europeu Virgílie de poesia en reconeixement de la seva obra traduïda en francès gràcies a François-Michel Durazzo; i, finalment, ha estat investit Doctor Honoris Causa per la Universitat Nacional i Kapodistriaca d'Atenes. Tots aquests guardons són justos, però no puc deixar de pensar que Jaume Pont en mereix encara més. No entenc com Messi pot tenir una Creu de Sant Jordi i en canvi Jaume Pont encara no la tingui, per exemple. També crec que comença a ser hora que arribi a les seves mans un Premi Nacional de Cultura o fins i tot un Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, veient alguns dels noms que els han rebut en els darrers anys. Però també sé que el premi més important per a Jaume Pont no és el que arriba amb els llorers, sinó que arriba quan s'aconsegueix el poema perfecte, aquell que il·lumina un territori desconegut. Per tant està clar que Pont continuarà cercant, investigant, creant, a la recerca del llibre que de bell nou aconseguixi fer-nos estremir i embadalir d'emoció extrema, al límit del límit i més enllà, abans que l'eclipsi defaci l'encanteri d'aquesta lluna creixent i sempre contra la crueltat de la mort i de l'oblit, perquè la poesia és també aquesta eina que permet establir les petjades cap a la immortalitat.

Com hem anat veient, i per anar acabant, queda clar que, al meu entendre, Jaume Pont és un autèntic portent poètic. Perquè Jaume Pont és poeta, és crític de poesia, és assagista i investigador poètic, és recuperador de

noms sepultats i desconeguts, és editor i antologador i difusor poètic, i finalment és catedràtic emèrit de Literatura Espanyola Moderna i Contemporània de la Universitat de Lleida. Per tot això, i més, Jaume Pont és indubtablement un dels noms més prestigiosos i importants de la poesia catalana actual, però també un autèntic referent europeu i mundial. Aquestes paraules necessàriament breus i gairebé matusseres, però tanmateix plenes d'admiració i passió profundes per la seva persona i per la seva obra, no fan justícia a una figura del seu calibre, una figura que ara vosaltres podreu gaudir en tota la seva esplendor gràcies als poemes que us recitarà i que tindreu la fortuna de sentir. Enhorabona, Jaume, moltíssimes gràcies per tot el que has fet, i per tot el que encara faràs. I endavant!

Octubre - Novembre 2019

Jaume C. Pons Alorda (Caimari, Mallorca, 1984). És poeta, narrador, traductor i professor d'escriptura creativa. Com a poeta, els seus darrers títols són *Tots els sepulcres* i *Era*. Com a narrador, acaba de publicar la seva segona novel·la, *Ciutat de Mal*. Com a traductor, destaca la seva traducció de les *Fulles d'herba* de Walt Whitman. Ha merescut guardons prestigiosos com el Premi Cavall Verd, el Premi de la Crítica Serra d'Or o el Premi Ciutat de Tarragona de novel·la Pin i Soler, entre d'altres.

Poètica

Jaume Pont

Des de la publicació del meu primer llibre, *Límit(s)*, conflicte i enigma bateguen al bell mig del cor de la meua poesia, que no fa altra cosa que alimentar-se de l'expiació i la recerca d'un mateix. El meu estimat Joan Vinyoli no es cansava de dir-m'ho. L'espai poètic limita amb la solitud i el silenci. Sense conflicte la poesia decreix, s'adotzena.

El poeta és una mena de cec a les portes del no-res. Sempre, poc o molt, conscientment o inconscientment, viu al caire de l'abisme. La seva condició passa per habitar un lloc d'indefinició constant. Sempre he cregut que la veritable metàfora de la poesia no és massa lluny del somni o, si voleu, d'una mena de desig insatisfet que lluita per abolir-se del tot. Però això és una utopia, i el poeta ho sap: sap que escriure poesia passa per la gran paradoxa de saber-se un cec que busca la llum. Aquest esdevé un *leitmotiv* al llarg de tota la meua obra: només del profund, només de l'obscur, pot sortir-ne la llum.

Crec que un dels principis mestres de la poesia, de Dante a Hölderlin, de Donne a Mallarmé o Rilke, de Rimbaud, Ungaretti, Celan o Vinyoli a Valente, transita de manera inflexible per l'avversió a la conformitat. No n'hi ha prou a nombrar el món: cal remoure'l, soscavar-lo. La vida es juga des de l'aventura interior i al marge de l'evidència. No hi ha res pitjor que una paraula vicària,

inventariada. Només l'art, amb la poesia al capdavant, pot descobrir certs matisos i racons inexplorats de l'experiència.

La meua és una poesia basada en el fulgor sobtat, en la paraula que vol ser revelació i, alhora, objecte de coneixement. De dins a fora, de fora a dins. I aquí no puc estar-me de dir que la poesia oriental, d'Ibn al-Arabí a Matsuo Basho, ha estat molt important en la meua "forma" d'entendre el fet poètic. I també el llenguatge dels místics, és clar, sobretot de Sant Joan de la Creu. Aquest, potser, és un dels motius que fan que la simbiosi entre el veure, el dir i el pensar tinguin una importància tan gran en la força plàstica del meu discurs poètic.

I dic força plàstica com podria dir imatge poètica. La imatge, en poesia, ho he deixat escrit en la meua poètica *El mur i la rosa*, és el sotrac del pensament i la filosofia de la forma. Parlo d'una imatge tensa i intensa, carregada de referències indirectes, màgiques, que més que dir suggereixen el triple principi actiu dels meus interessos temàtics: la relació permanent entre l'amor, la mort i el sentiment del temps, amb la paraula poètica al centre mateix d'aquesta cruïlla. La realitat, en poesia, és sempre "una realitat poètica", i aquesta es va fent a mesura que el poema es crea. Com deia T.S. Eliot, "l'experiència del poema és lingüística". Allò que esdevé en un poema, la seva significació, només s'explica a través de l'aventura del llenguatge. La bona voluntat d'un tema, o d'una confessió, per més sentida o sincera que sigui, no justifica l'alçada d'un poema.

Poemes

Postscriptum (El poeta)

a Carlos Edmundo de Ory

Lluny
més lluny
fràgil com la gola del porc
transparent
com la mort
més lluny
que la dent corcada del cel

mut carnisser
del no-res

Límit(s)

Ubi sunt

On ets claror, ullal del cos, lleixiu
que em renta la carn fins a estimar-la?
On ets?
Fosc és el silenci. Fosc l'espai del món.
Més fosca, però, la llengua i la paraula.

Els vels de l'eclipsi

Guaita el temps...

Guaita el temps,
vell senyor de falconeria,
com recull i atresora la carnassa
amb què ha d'alimentar els jorns
que la mort preserva i fixa,
amb quina força llança al cel l'objecte
màgic de l'amor.
Com la palpitació de la causa primera.
En la nuesa de tot allò que no té nom.
Sempre el mateix gest: ell posseir,
tu ésser posseït.

Posseir l'instant...

Posseir l'instant.

Ara: més fonda la ferida,
més obert el món i el domini de l'aire.

¿Escoltes la música,
l'antiga harmonia de la pols i la pedra?
Diríeu que tot esdevé la imatge cega
d'un bosc desert, successió residual
de les vides i les morts. Diríeu.

Diria que les mans es fonen en el darrer
reducte de l'ombra,
ala sense ocell i vol sense ala. Diria.

Quasi la transparència muda del paisatge,
el glatir del llavi,
la veu i l'eco, quasi la vexació d'un cel
perdent-se entre el carnatge dolç i fosc
de la garriga.

Quasi la mort:

oh memòria fugissera de l'instant!

Direm amor...

Direm amor.

I en la paraula
cega que ens anomena l'ombra
dibuixarem el somiar dels cossos.

La carn transfigurada.

Nua.

Talment aquella llum que precipita
l'esclat de foc i febre
als ulls devastats del moribund.
Sense saber on comença l'amor
i on s'acaba el tret de la follia.

Jardí bàrbar

De l'aigua

Allí

on la raó sols coneix
la música
labial de les aigües

dins la turbulència
del passar d'un temps
que no existeix

Aquí

batec transparent
de la nit de les llengües

Veus...

“...millor és que durí l'amor i que s'esborri la tinta”
Ibn Hazm de Còrdova

No diguis el meu nom

Anomenar-me
és prostituir el silenci
i tu ets viva
com un altar profanat
filla de totes les veus
impossibles de l'univers

No diguis el meu nom

Vine
a l'obscura veu del tacte

Latitud del funàmbul

Més a prop de l'amor
indivisa
l'òrbita que clou el foc
tubular de la carn

mugró de la por i l'abís

Més a prop de tu
la latitud del funàmbul

Divan

Antonio Ranieri davant el túmul mortuori de Giacomo Leopardi

Del fons de l'ànima
sols li arribà la paraula dels morts
i una malvestat de campanes amansida
en la boira del temps
Fou hoste de petits països
i amo líric de terres encara per venir
Avarament la història
n'ha fet al capdavall el seu recapte

Crideu ara vosaltres
murs adolorits de la ciutat de Nàpols
o mudes barques ancorades
sota la marcida llum de Torre del Greco
crideu i canteu la glòria d'aquest noble
senyor a qui hauran d'enyorar tots
els poetes orfes del futur
Sapiguen que no tingué millor amiga
que la seva imatge esvaïda en la fondària
secreta de l'espill
Així en foren de grans la seva solitud
i l'art amb què embellí el seu sudari
la doble harmonia
d'aquell dolor al qual es mantindrà aferrat
per sempre més
el malguany de la memòria:
sota el cos infidel
la pagana raó de l'existència
amb la ploma però
l'enigma inabastable del seu regne

Raó d'atzar

Després de la mudesa

Has emmudit.

El cel
és una glopada
de llet calenta

on el meu plor retroba
el coragre de Déu,
l'amor i el seu
silenci.

Posseït

I tu no fas altra cosa que fugir,
tocar el cim,
fugir cap a l'erm domini
on tots els daus estan marcats,
mentre la meva carn ignora
les contrades d'aquesta nova terra
a l'esguard de la nàusea dels vents.

Com dir-te
que només et sagna
la ferida
quan els meus ulls no hi veuen.

Com fer-te entendre,
dolç hoste de la nit,
l'aspra cremor de somnis i paraules
encallades al sol renegrit
de la meva llengua,
els verds estius
ara glaçats als llucs de les pomeres.

Sobre la teva boca, la meva boca.

Tenen els teus llavis
l'estrany fulgor
de les altures.

Pregària infinita

Sota la teva follia infinita
el meu riu d'abelles.
Sota la teva llengua resseca
el meu bolquer de silenci.
Sota la teva església buida
el meu minaret de luxúria.
Sota la teva turbamulta encesa
el meu canelobre d'or.
Sota la teva mort enzelada
el meu llapis de colors.

Sota la teva taula de misèria
el meu ullal d'ivori.

Sobre la teva anemone immortal
el meu amor bituminós...

Quan te'n vagis

Quan te'n vagis,
i la sal dels teus ossos
s'esborri com els núvols,

ombra i aire
cobriran la ferida
amb gotes de rosada.

I tornarà el llinatge
del dolor
a la música antiga,

aigües entumides
on ponen els ous
el temps i els peixos grocs
de la malenconia.

Vol de cendres

Més flonja que la neu
la llàgrima negra
als ulls del moribund

Més flonja que la neu
la tinta

*

Llàgrima o esperma

la sola claror
on crema
l'illa perduda

dels mapes

*

Només
l'amor coneix

la negra memòria
de la neu

Vol de cendres

Fragments d'Abd Allâh ibn Yahyâ

(Lleida, segle XI)

Escriure amb sang el llibre de l'esperit

*

Els estels són el riure dels infants

*

Els morts guanyen el temps

*

La nit suspesa o l'ull blanc dels corbs

*

Veure amb la fondària del cec

*

La poesia és el tatuatge de la infància

*

L'alegria és l'esperma de l'ànima

*

Els poetes escriuen sobre el parpelleig de Déu

*

La podridura és la veritable metàfora

Llibre de la Frontera

La pedra

a Francesc Parcerisas

Sobre aquella pedra erma que no és pedra
aixecaré demà la meva casa.

No hi ha bri d'herba que ella no conegui
ni anella d'aigua on no cremi la perla
del seu collar.

El fosc silenci dels ocells i els peixos
ens ensenya ullcluc com fer-la nostra.

Sovint pren l'aparença d'una forma
menyspreable.

D'ella brolla la font que no mor mai.

Enlloc

A la boca li creixen tots els pous.

Encalça una llengua en l'altra llengua
avara d'una set més alta i pura.

Es diu Enlloc per tot aquell damnat
que en closa i negra nit gosa mirar-la.

Fa mal als ulls i no coneix mesura.

Un foc, un vent, un sangtraït al temps:
com més s'allunya, més a dins et crema.

Jemmaa el-Fna

a Andrés Sánchez Robayna

*Her terrace was the sand
And the palms and the twilight*
WALLACE STEVENS

Aquí regna el somni de Fitzcarraldo.

Marràqueix:

damunt les algues, la duna.

Com una nau varada al mig del desert.
Com un abisme que s'obre al llindar
del silenci.

Quina hora és aquesta?

Quin rostre aplega el cel i la deriva
del sol?

La veu d'un ocell sense nom?

Brian Sweeney Fitzgerald i tot el somni
de la febre vermella, l'arbre del cautxú
o la palmera on ressona l'altiva bellesa
d'Enrico Caruso.

Selva o desert,

la muntanya final. Aquí, el sol,
insomne, aspira el seu aire i s'assossega.

És el refugi que origina la fi,

barca de fòsfor

sobre una platja de palmeres.

Vermells, el temps i l'argila dels murs.

Oscades totes les naus, els viatges
són grocs com les guixeres del camí,
arrels que davallen vers els sots més profunds.

No miris endarrere.

Calla i canta
ben endins, palpeja tot el rovell de l'ànima.
Perquè aquesta és l'altra terra,
l'altra
plaça que també és la teva, la terra
de la bardissa que aombra el foc sense
cremar-se.

A l'ull fosc de l'aiguader batega
la duna, la por i la fam de tots els dies.
A l'ull de la serp, fred com el mercuri,
l'inassolible que repta amb la llengua
clavada a l'espiral llunyana de la mort.

Atura't.

El record aquí no troba fura
que furgui les entranyes del seu cau.
La fura és morta i el record ho sap.
Tot penja de l'arbre que va plantar
la vida.

Debades et perds, camines,
temptes la corda fluixa del no-res.
Debades, desarborada la llengua
i el paladar feixuc com una pedra.
Sota la veu et creix la set sense saber-ho.

Clara, sense treva, esclata la dansa
al cor de la plaça.

Es fon el temps.
Sota els fanalets de gas, l'enramada
de taronges espesseix el fum agredolç
de la tarda.

Lisquen els cossos,
llisquen
música i paraules entre les dents corcades
del domador de contes.

I tot d'una
gira el cel, la baldufa al mig del buit,
la nit que remunta el ponent i el bressoleig
de les sements als coves del mercat.
I tot d'una, quan cau la nit i tot es lleva,
el cec et diu:

“Tens una taca blava als ulls”.

Llavors, només llavors, en aturat paratge,
immòbil, el cor es clivella a la memòria
com una magrana.

I tot es mou.

Fins i tot aquesta nau varada al mig
del desert es mou.

Puja-hi.

Res no et serà

estrany.

Aquí regna el somni de Fitzcarraldo.

Enlloc

Cinc poemes de *Càntic d'ombres*

Tot començà
en un aclucament
de les parpelles,
en desvalguda flama.
Avui ho crema tot.

A l'horabaixa,
la boira neguiteja.
Quina paüra!
Així que el temps s'atura
es mou l'eternitat.

Pensa el poeta:
només d'aquell que dubta
pot néixer el cant.

Borda als teus ulls
un gos d'atura.
L'ofici del dolor?

Un home cec
al caire de l'abisme.
Hara-kiri del verb.

Càntic d'ombres

Blau

A Antònia Vicens, amb el fred als ulls

Què és allò tan blau que veig estremir-se?

Qui furga la ferida
que com una mamella crivellada
s'obre bocafebrosa
a la fam dels damnats?

D'on ve aquest dolor,
núvol, àngel cec,
llengüamare
agemolida en devastat paratge,

i la mar llepant-me els peus
com un gos famolenc,
presta al devorament final?

Del llibre inèdit *Mirall de negra nit*

Bibliografia

Poesia

Límit(s), Llibres del Mall, Barcelona, 1976.

Els vels de l'eclipsi, poema-pròleg de P. Gimferrer. Edicions 62, Barcelona, 1980.

Jardí bàrbar, postfaci d'À. Broch. Llibres del Mall, Barcelona, 1981.

Divan, Tres i Quatre, València, 1982. Premi Vicent Andrés Estellés 1982.

Raó d'atzar. Obra Poètica 1976-1989, pròleg de F. Parcerisas. Edicions 62, Barcelona, 1990. Premi de la Crítica Serra d'Or. 1991.

Petjades, Àngel Caffarena, Màlaga, 1992.

Vol de cendres, Edicions 62-Empúries, Barcelona, 1996. Premi de la Crítica Serra d'Or 1997.

La flor del llot, Poesia de Paper, Palma de Mallorca, 1998.

Llibre de La Frontera, Proa, Barcelona, 2000. Premi Nacional de la Crítica 2001.

Enlloc, Proa, Barcelona, 2007. Premi Carles Riba 2006.

L'altra llum. Poesia 1986-2011, Pagès Editors, Lleida, 2015.

Càntic d'ombres (Renga), Perifèric, València, 2016.

Assaig i crítica literària

Carlos Edmundo de Ory, *Poesía abierta* (ed.), Barral, "Ocnos", 1974.

La nova poesia catalana. Estudi i antologia (ed. en col·laboració amb J. Marco), Edicions 62, Barcelona, 1980. (*La nueva poesia catalana*, Plaza & Janés, Barcelona, 1984).

El corrent G.V. L'obra poètica de Guillem Viladot, P.P.U., Barcelona, 1986.

El Postismo. Un movimiento estético-literario de vanguardia, Llibres del Mall, Barcelona, 1987.

La letra y sus máscaras. De Villiers de L'Isle-Adam a José Ángel Valente, Estudi General de Lleida/Assaigs Scriptura, Lleida, 1990.

Narrativa fantástica en el siglo XIX. España e Hispanoamérica (ed.), Milenio, Lleida, 1997.

El cànon literari: ordre i subversió (ed. amb J. M. Sala-Valladaura), I.E.I., Lleida, 1998.

La poesía de Carlos Edmundo de Ory, El Fil d'Ariadna, Lleida, 1998.

Brujas, demonios y fantasmas en la literatura fantástica hispánica (ed.), Universitat de Lleida, Lleida, 1999.

Llengua abolida (ed. amb M. Guerrero), I Encontre de Creadors, Ajuntament de Lleida, Lleida, 2000.

La modernitat inacabada (ed. amb M. Guerrero), II Encontre de creadors, Ajuntament de Lleida, Lleida, 2001.

Surrealismo y literatura en España (ed.), Universitat de Lleida, Lleida, 2001.

Carlos Edmundo de Ory. Textos críticos sobre su obra (ed. amb J. Fernández Palacios), Pub. Diputació de Cádiz, Cádiz, 2001.

El cuento español en el siglo XIX. Escritores raros y olvidados (ed.), Scriptura 16, Universitat de Lleida, 2001.

Fronteres, territoris i mites (ed. amb Manuel Guerrero), III Encontre de Creadors, Ajuntament de Lleida, Lleida, 2003.

Antonio Machado, *La guerra* (ed.), Denes, València, 2005.

Carlos Edmundo de Ory, *Música de lobo. Antología poética 1941-2001* (ed.), Círculo de Lectores-Galaxia Gutemberg, Barcelona, 2005.

Antonio Ros de Olano, *Relatos* (ed.), Crítica, Barcelona, 2008.

Espejo y laberinto. (Estudios sobre literatura hispánica contemporánea), Universitat de Lleida, Ensayos Scriptura, Lleida, 2012.

Jordi Jové, *Les hores oblidades. Poesia 1983-2003* (ed. amb P. Rovira), Pagès, Lleida, 2013.

Universitat i ciutat. Tot recordant Víctor Siurana, ed. amb A. Santa, Pagès, Lleida, 2017.

Eduardo Chicharro, *Radical libre. (Antología poética 1944-1960)* (ed.), Libros del Innombrable, Saragossa, 2017.

Poetes de Ponent (ed. amb J. Pàmias), Pagès, Lleida, 2019.

Traduccions de poesia al català

Alan Botrel / Lan Tangi, *Per atzar aquella veu*, Grup del Seminari de Traducció Poètica de Farrera III, I.L.C., Barcelona, 2004.

Maram al-Masri, *Et miro*, amb F. M. Durazzo, Pagès, Lleida,

Mohammed Bennis, "Set ocells i un poema", amb J. M. Sala-Valldaura, *Poetari 2*, novembre 2012.

Marie Uguay, "Poesia", amb J. M. Sala-Valldaura, *Superna 4*, tardor-hivern 2013.

Emmanuel Hocquard, *Condicions de llum. (Elegies)*, amb J. M. Sala-Valldaura, El Gall Editor, Pollença, 2014.

Llibres de la seva obra traduïts a diverses llengües

Collar, Tabelària, Barberà del Vallès, 2002. Traducció al castellà d'Andrés Sánchez Robayna.

Vol de cendres, Éditions de Noroît, Montréal, 2003. Traducció al francès de François-Michel Durazzo.

Volu di cennari, Albiana, Aiacciu, 2004. Traducció al cors de F. M. Durazzo.

Le livre de la Frontière, Al Manar, París, 2006. Traducció de F. M. Durazzo.

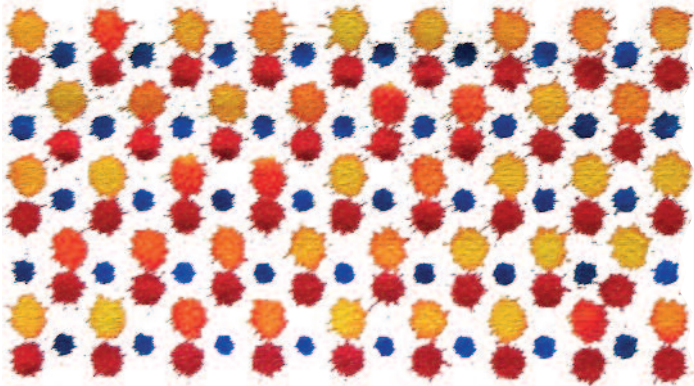
Vuelo de cenizas, Pre-Textos, València, 2008. Traducció de Clara Curell.

Raison de hasard. Poésie 1974-1989, Éditions du Noroît/fédérop, Montréal/Le Pont du Rôle, 2010. Traducció de F. M. Durazzo.

Nulle part, L'Étoile des Limites, L'Orlie, 2017. Traducció de F. M. Durazzo.

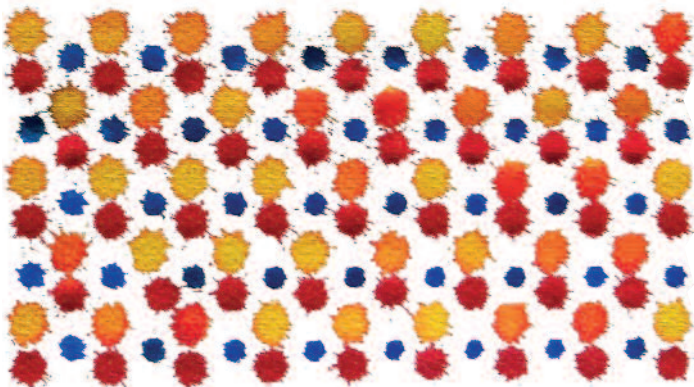
Els seus poemes han estat traduïts també a l'alemany, amazic, anglès, àrab, cors, eusquera, gallec, grec, italià, japonès, lituà, mandarí, mandinga, neerlandès, noruec, occità, persa, polonès, portuguès, quítxua, romanès, rus, sard, urdú i wòlof.

Aquesta selecció de poemes
de Jaume Pont
es publica l'11 de novembre de 2019
amb motiu del recital del poeta
dins el cicle Dilluns de poesia
a l'Arts Santa Mònica, Barcelona.

**Dilluns de poesia
a l'Arts Santa Mònica
2019**

**Totes les sessions tindran lloc
a l'Arts Santa Mònica
els dilluns a les 19 h**

Arts Santa Mònica

Centre de la creativitat

La Rambla 7

08002 Barcelona

T 935 671 110

artssantamonica.gencat.cat

Entrada lliure

Mitjà col·laborador:

NÚVOL

Amb la col·laboració de:

PEN
català

AELC
ASSOCIACIÓ D'EScriptors
EN LLENGUA CATALANA

Organització:

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

IC Institut
de les **L**letres
Catalanes

SANTAMÒNICA